

kommunerne, er det helt enkle, at staten giver kommunen et tilskud svarende til dagpengene, hver gang en kommune ansætter en arbejdsløs i en daginstitution.

Nu foreslår jeg ikke, at vi skal udvide daginstitutionerne med bare uuddannede. Jeg forstår her, at vi giver et vældigt løft og selvfølgelig først og fremmest tager fat i nogle af de arbejdsløse, der er inden for det pædagogiske arbejdsmarked, og samtidig laver et uddannelsesprogram, så vi får folk sluset ind dels i merituddannelsen for pædagoger, dels i medhjælperuddannelsen, PGU. Vi siger, at her er en mulighed for at give et løft, fordi der er jo ikke flaskehalse dér.

Det er jo sådan set bare at gå i gang. Menneskene er der. Pengene er der, fordi vi giver dem dagpenge for ikke at lave noget. Det skal forenes, og så vil det jo være sådan, at kommunerne – hvilket vi er meget imod, men sådan er det altså – tager en blodig betaling fra forældrene. De to ting tilsammen, dagpengene og forældrebetalingen, dækker rigeligt udgiften ved at tilbyde folk pasning. Jeg vil sige, at det er en forbyrdelse ikke straks at gennemføre pasningsgarantien, når det oven i købet er sådan, at det er gratis, hvis der er politisk vilje til det, fordi vi i dag bruger midlerne på en anden måde.

Vi regner sådan set med på den måde at kunne sætte 7.000 i arbejde både for at sikre pasningsgarantien og for at give et løft, fordi der i de senere år er sket en nednormering af personalet i daginstitutionerne.

Så vil jeg afsætte penge til at give folkeskolen et løft, kvalitetsmæssigt her og nu. Men der skal også tages højde for det stigende elevtal.

Det andet hovedpunkt i vores udspil er at få plads til alle på arbejdsmarkedet. Det har vi delt op i tre ting.

For det første er det indlysende, at det vigtigste jo er at holde fast i, at folk ikke bliver skubbet ud fra deres arbejdsplads. Der må vi desværre sige, at den værste arbejdsgiver, vi har i forhold til at fastholde folk i beskæftigelse, nok er, når vi får det studeret nærmere, de offentlige arbejdsgivere. Det er inden for sundhed, ældreomsorg, børnepasning, vi ser, at menneskene er slidt op, og når de er 60 år, flygter de væk, hvis ikke de allerede er flygtet tidligere. Det er virkelig dér, der sker nedslidning, udstødning. Det er derfor, vi mangler uddannet arbejdskraft.

Derfor bør vi afsætte midler, der har til formål at se på, hvordan vi i højere grad fastholder

de folk, der er, så de ikke bliver udstødt. Det er i høj grad i den offentlige sektor – det er i hvert fald også der – vi kan sige, vi kunne kræve en øjeblikkelig og hurtig indsats.

For det andet skal vi sige til alle de mennesker, der skal arbejde for at få dagpenge – dem, der er i puljeblik, aktivering og andet: I laver et rigtigt almindeligt stykke arbejde, og derfor er vi indstillet på at lønne jer, som vi lønner alle andre, der arbejder. Du og din kollega skal have samme løn- og arbejdsvilkår.

Vi vil have lavet alle de dér mærkelige jobordninger om til almindelige stillinger. Det er et meget beskedent beløb, det koster. Så må vi spare nogle mærkelige beskæftigelses- og aktiveringsordninger, og hvad det nu er, som man generer arbejdsløse med, og i stedet for give dem det, de gerne vil have: et rigtigt job. Jeg har set, at regeringen forestiller sig, at 80.000 skal arbejde som aktiveret. Jeg mener: Lad os lave det om til 80.000 normale job.

For det tredje ønsker vi, at vi tager konsekvensen af, at det private ikke evner at give plads til de udstødte, ikke evner at etablere et skånejob, eller hvad vi vil kalde dem, til dem, der har brug for en arbejdsplads, hvor man kan være, også selv om man har en lidt nedsat arbejdsevne. Det drejer sig jo ikke bare om dem, der er handicappet. Det er jo også dem, som i dag ikke har hundrede procents produktivitet.

Det er jo sådan på dagens arbejdsmarked, at har man lidt under hundrede procents produktivitet, så bliver man skubbet ud. Vi skal have gjort plads til de mennesker. De skal ikke skubes ud. De skal have et arbejde. Vi vil gerne fastholde de initiativer, der er allerede nu, til at de bliver placeret på det private arbejdsmarked, bliver placeret ude blandt almindelige mennesker.

Vi tror også, der er brug for initiativer til at få etableret nogle flere arbejdspladser målrettet imod den gruppe, der har nedsat arbejdsevne.

Vi har lært af eksemplet fra Sverige – det er ikke sikkert, det er det klogeste i alle ender og kanter, men det er i hvert fald inspirerende – at man i Sverige har en statslig virksomhed med ca. 30.000 arbejdspladser, der for 90 pct.s vedkommende er tilbudt folk med nedsat arbejdsevne. Det betyder, at man samfundsmæssigt slipper billigere, end man gør ved bare at betale dem pension, at de får et meningsfuldt arbejde, og at en stor del af dem oven i købet kommer ud i privat produktion efterfølgende.